

Mohai V. Lajos

Hádész parancsa

*Halálra ítélt állatok mellett lépdelték a szenesek.
A testük megreccsent,
az óriás sereglet remegett.*

A feledés egyszer majd mindent elmos.

*A bakancsok alól sár fröccsen szét.
Az utolsó ítélet hangja.
A vágóhíd kapuját nyitni
Hádész parancsa.*

Kondul a lélek harangja.

*Nyöszörögtek az istállók, és a szélfúttá pajták.
Befogták szemüket.
Mindenük odalett.*

*Az udvarok szárítókötelein
bukott angyalok
a hiszékeny hajnalok.
Isten festőállványán rajzok.*

Nincs öröklét.

*Boldogtalan fényforgácsok jelenései a falakon.
Csúnya forradás.
Hádész olajképe a vakolaton.*

*Halotti maszkok az úton,
a sárban.
A lovak és a szenesek a világvégi leárazásban.*

*De az utolsó álmok még
a szív szégyenét visszaverték.
Visszapattant ezer alakban
az átizzadt félelem.*

*Békét kötni nem lehet.
Nincs ellenkező eset.
A lovak nem visszakoztak,
sem a szenesek.*

*Újra besötétedett.
Öklüket rázták a szelek.
Szörnyülködtek az elemek.*

*A megeredt ég átkait szórta.
Ki állítaná, hogy a természet demagógja?
Az eső nem ismert mértéket.*

*A vasból öntött csatornarács tölcsérként szívta el,
mit a szenny odasodort.
A kátrányos lé huzalként tölt ki réseket.
A padka szegélye kalapáccsal egyengetett bádoglemez.
Csillog az esőben. Mutatja ragyáit.
Lámpasugárban városi gyom virágzik.
Özönvíz pusztít.
A lovak teste parázslík.*

Ütött az óra.

*A lovak nem visszakoztak,
sem a szenesek.
Békét kötni nem lehet.
Nincs ellenkező eset.*

Hosszútűrő a szeretet.

*Hogy végleg nyoma veszne,
s tovább angyalszárnyon lebegne,
a lélekbe nyilallt még
a végsőnek maradt emlék.*

*Mert győzték a durva terhet, megcsikordultak a fogak.
A pincetoroknál döntötték be a rakományukat.
A vesszőkosarak a kövezet pereméhez csapódtak.
Megszóltak az égbe csattanó korbácsütések.
A kikeményített tenyerek.
Föl-le jártak fulladásig a fejek.
A papírcsákóra irt elkínzott üzenetek.
Káromkodások jégtalpain szívlapátok döngenek.
Hosszútűrő a szeretet.*

*A karokra hímzett szentképre szénpor tapadt.
Haragra gerjedt az indulat.*

*És a lovak lecövekeltek a fényben,
a Nap csontszilánkjá alatt.*

*Isten földet ért szívverése dobogott értük.
Csalogató remény nem marad kocsirúd nélkül.*

*Az a reggel majd hamuszínre vált.
Vágóhídon hasad a világ.*

*Csont-kézzel készült vésetek.
Hádész címerén ékezet.*